

RUMI ENIKŐ

Nappali

*A kék és a zöld közt lejátszódó perceket ködbe vésem.
Dús folyondár, borzongás az erkélyen.
Csak az enyém
zimankós kéje magányos.
Félszegen mered rám, szürkület.
Mitévő, fagyott vigyora mit sem ér most.
Elszökött rég,
mi közöttünk volt; a délután.*

Horatio Oliveira

*És ha a végtelen felszakadozik ott,
ahol kiteptél egy lapot?
Naptáron, vagy egy blézeren elnyomott cigarettaként
él bennem az az alkonyat.
Eljöttél volna, ha ottmaradok benne.*

Huszadik századi Cyrano de Bergerac

*Gyermekké tettél,
mikor kinevettél.
Olyanná, amilyen sose voltam:
szégyenpír égette arcom, s a nevezetes orrom.
Ott álltam holtra váltan,
s hogy meg ne fúljak harsogó hahotádban*

RUMI ENIKŐ (1989, Budapest) az ELTE spanyol szakán végzett, bölcész, a költészet mellett műfordítással is foglalkozik. Egyetemi évei alatt több alkalommal nyert műfordítási pályázaton, önálló művei az interneten és nyomtatott formában egyaránt megjelenő holnapmagazin.hu folyóiratban olvashatók.

– vagy nemesi gögöm anakronizmusában –
felvettem a kesztyűt, s arcodba vágtam:
magam is mosolyra húztam szájam.

Orfeo

Visszagondolnál
az időkre, mikor még
vadiúj volt a szürkére
fakult égszínkéék ing,
fiatal és bohó, vagy legalább
jól öltözött voltál. Igényesség,
hiúság és remény fűszerezte a létet:
aranyporos orcával vártad
a pillanatot, amikor mindez elnyeri értelmét.

Visszagondolnál.
Csakhogy mióta az eszedet tudod,
a szekondhendék
küszöbét koptatod.
Takarékosság. Környezettudat. A gyerekmunkásokat kíméled,
vagy az egyedire hajtasz.
Lényeg, hogy más hordta el ezt a jelmezt
– ami nem baj! Emlékezz, hisz van mire:
Manhã, tão bonita manhã...